

Sygn. akt I C 1380/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Anatol Ławrynowicz

Protokolant: Monika Kosobko - Derehajło

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.przeciwko N. G.

o zapłatę

I Zasądza od N. G.na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.1913,96 złotych (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści 96/100), z ustawowymi odsetkami w wysokości 13 % w stosunku rocznym od kwoty 1704,67 złotych od dnia 25 lipca 2014 roku do dnia zapłaty.

II Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 30 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu i 617 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

I C 1380/14

UZASADNIENIE

(...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W.wnosił o zasądzenie od N. G.1913,96 złotych, z ustawowymi odsetkami w wysokości 13 % w stosunku rocznym od kwoty 1704,67 złotych od dnia 25 lipca 2014 roku do dnia zapłaty oraz obciążenia pozwanej kosztami procesu.

Pozwana pomimo wezwania na termin rozprawy, doręczenia odpisu pozwu, zobowiązania do złożenia w określonym terminie odpowiedzi na pozew nie zajęła stanowiska w sprawie, tym samym nie podważała również twierdzeń powoda

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje:

N. G. zawarła dnia 16 kwietnia 2007 roku umowę kredytu z (...) Bank SA we W. nr (...). Pozwana nie wywiązała się z umowy co skutkowało jej wypowiedzeniem przez wierzyciela pierwotnego dnia 28 kwietnia 2010 roku. Wierzyciel pierwotny (...) Bank SA w dniu 23 września 2011 roku zmienił nazwę na (...) Bank (...) SA we W.. Zbycie wierzytelności na rzecz powoda nastąpiło umową z dnia 28 maja 2013 roku. Zobowiązanie pozwanej obejmuje 929,88 złotych kapitału, 774,79 złotych- sumę odsetek od kapitału naliczanych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy kredytowej do dnia sporządzenia pozwu, 209,29 złotych kosztów dochodzenia zaległej należności.

Powyższe ustalenia mają potwierdzenie w dokumentach k 6-19 (zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności, wezwanie do zapłaty, umowa pożyczki gotówkowej nr (...), wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych). Pozwana nie

wypowiedziała się co do twierdzeń strony przeciwnej. Sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy fakty podane przez powoda uznał za przyznane przez pozwaną (art. 230 kpc).

Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.(§ 2).

W myśl natomiast art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem.

Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta).

Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta)

W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie dawał podstawy do uwzględnienia powództwa.

Pozwana nie ustosunkowała się do żądań powoda to jest także nie zaprzeczyła tym twierdzeniom, które w zasadniczej części znajdowały wiarygodne uzasadnienie w dokumentach. Rozkład ciężaru dowodu uzasadnia wymóg od powoda że wskaże z jakiego tytułu żąda świadczenia a następnie potwierdzi to dowodami. Wymogi te zostały spełnione.

Powód udowodnił więc fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art 227 kpc) a mianowicie istnienie zobowiązania między pozwanym a pierwotnym wierzycielem, przejścia wierzytelności i jej wymagalności.

Na podstawie art. 98 § 1 kpc i § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu sąd orzekł o kosztach procesu. W związku z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu koszty te obciążają pozwaną.